

ΣΕ ΚΕΙΜΕΝΑ των Μιχάλη Ανθή, Νίκου Σπυρόπουλου και σκηνοθεσία Φ. Μεταξόπουλου στο θέατρο «Περοκέ» παρουσιάζεται η επιθεώρηση «Σημ... ηττηθήκαμε». Μία ακόμη παραγωγή που ακολουθεί τη γνωστή συνταγή από θεατρικά κομμάτια που σατιρίζουν την τρέχουσα πολιτικοκοινωνική επικαιρότητα.

Ολο το θέαμα λειτουργεί μέσα στις γνωστές συνισταμένες που κινείται και οργανώνεται η επιθεώρηση. Το χαρακτηριστικό της παράστασης είναι ο γρήγορος ρυθμός έτσι που πολλές φορές η εκφορά του λόγου θυσιάζεται στην ταχύτητα της μουσικής. Παρ' όλα αυτά μία σημαντική πλειοψηφία από τα «επιθεωρησιακά σκετς» είναι γραμμένα έξυπνα, έχουν χιούμορ και το γέλιο έρχεται απλά και αυθόρμητα. Όμως σε αρκετά σημεία της παράστασης υπάρχουν και κομμάτια που είναι αδύναμα και

«Σημ... Ηττηθήκαμε» 4 Δλ, 1999

κόβουν τον ιστό του γέλιου εκείνη ακριβώς τη στιγμή που αρχίζει το κοινό να ζεσταίνεται. Αυτό βέβαια αφορά τα κείμενα και τον τρόπο γραφής τους.

Η σκηνοθεσία προσπαθεί να μην υπάρχουν κενά στο πέρασμα από το ένα επεισόδιο στο άλλο, και τα καταφέρνει όσον αφορά το συγκεκριμένο στόχο. Όπως εκφράζει και ο τίτλος του έργου, ένα μεγάλο μέρος του συγκεκριμένου θεάματος αφιερώνεται στην πολιτική σάτιρα και τα υπάρχοντα ζητήματα που πονάνε και καίνε το λαό.

Ετσι το βάρος της σάτιρας, με όλα τα υπέρ και τα κατά που έχουν τα κείμενα, το επωμίζονται οι ηθοποιοί που «δεσμεύονται» να ζωντανέψουν ακόμα και τα πιο «αμήχανα» κομμάτια της παράστασης. Το

σκηνικό του Κ. Ρωμούση δεν κάλυψε τις πολλαπλές ανάγκες της παράστασης έτσι που πολύ απλοποιημένα με ένα είδος αυλαίας χωρίζει σε δύο μέρη τη σκηνή. Όμως το κενό της σκηνογραφίας γέμιζαν δημιουργικά οι φωτισμοί του Σπύρου Τζώρα ενώ ικανοποιητικά είναι και τα κοστούμια του Θ. Τρανούλη.

Βασικό μειονέκτημα το πλέι-μπακ στη μουσική και τα τραγούδια της παράστασης. Στοιχείο που αποξενώνει εντελώς το θεατή. Στους διάφορους ρόλους που υποδύθηκαν πολύ καλοί οι Παύλος Κοντογιαννίδης και Κώστας Βουτσάς. Το τραγικό και κωμικό στοιχείο συγχωνεύτηκαν μ' επιτυχία από την ερμηνεία του Στάθη Ψάλτη. Ελκυστική, όμορφη και με εκφραστική ερμηνεία η Ελένη Φιλίνη. Χωρίς την απαιτού-

μενη πλαστικότητα οι χορογραφίες του Φ. Μεταξόπουλου. Με πλέι-μπακ ο Βασίλης Παϊτέρης παρ' όλα αυτά εντυπωσίασε με την πολύ καλή φωνή του. Ικανοποιητική η παρουσία της Τζ. Παπουτσή.

Είναι όμως καιρός το ζήτημα της μορφής και της φόρμας της επιθεώρησης να τεθεί επί τάπητος. Χρειάζεται ανανέωση σε όλα τα σημεία έτσι που να μην κουράζει πια. Αλλάζουν οι ανάγκες του κοινού, αλλάζουν οι καιροί. Πολλά λεφτά δίνονται για μέτρια θεάματα. Γιατί;

Η συγκεκριμένη παράσταση δεν έχει από άποψη μορφής να προσθέσει τίποτα το καινούργιο. Όμως είναι μια φροντισμένη παραγωγή όπου το γέλιο κυρίως πηγάζει από τη φαρσική μορφή των κειμένων και τις επίπονες προσπάθειες των ηθοποιών. Αλλά καλό είναι «ν' αγεβούμε λίγο ψηλότερα».